

Tuổi Mười Ba

*Trời hôm ấy mười lăm hay mười tám
Tuổi của nàng tôi nhớ chỉ mười ba...
(Nguyễn Sa)*

Không biết "Nàng 13 tuổi" của Nguyễn Sa có yêu kiều, thùy mị không, chứ tôi ở cái tuổi ấy thật là... không giống ai!

Hồi đó gia đình tôi ở phố Hàng Da, Hà Nội.

Phố ấy được nổi tiếng nhờ có tiệm cơm Tây ngon đặc biệt. Phở Phú Xuân cũng lừng danh không kém.

Cuối đường là một ngôi chợ nhỏ, có bà bán bún riêu rất đặc sắc. Mấy hàng quán này được tôi "chiếu cố" hơi nhiều.

Nhà tôi thì mở tiệm sơn ở ngoài, bên trong mới là chỗ ở. Vì nhà cửa chật chội, nên tôi cùng với mấy bạn cùng trang lứa hay rủ nhau ra ngoài đường chơi.

Hồi đó, tôi lười kinh khủng. Chỉ khi nào cô giáo cho học bài tại lớp, tôi mới chịu học và thuộc rất mau, trả bài liền.

Còn về nhà thì thôi, "chữ nghĩa trả thầy". Tôi còn mãi chơi chuyền, chơi cờ ca-rô, chơi bán hàng, chơi ú tim... cùng các bạn lối xóm. Chờ đến khi nào nhà tôi đóng cửa đi ngủ, tôi mới ù té chạy về, "giã từ" các bạn và hẹn... hôm sau tiếp tục cuộc chơi.

Cuộc sống của tôi giản dị và đơn sơ như vậy! Ấy thế mà tôi cũng từng là "nạn nhân" cho một mối tình thâm lặng ở cái tuổi 13 đó!

Tôi được sinh ra trong một gia đình rất cổ xưa. Ba mẹ tôi cho chuyện trai gái yêu đương là bậy bạ, không đứng đắn. Các cụ luôn luôn phê phán những kẻ yêu nhau "ngoài lễ giáo" bằng những danh từ "kinh khủng" như "phải lòng nhau", "lấy trai", "mèo chuột", "lãng lơ"...

Nhưng rồi tôi cũng phải chạm trán nó, đúng vào những ngày sôi động nhất của đất nước: Cuộc di cư vĩ đại từ Bắc vào Nam.

Số là tôi có một cậu em trai kể tôi, cậu Kim. Kim có quen một anh bạn cũng cùng lối xóm, hơn Kim mấy tuổi. Anh ta tên là Vinh, rất mực thương yêu Kim, binh vực, giúp đỡ cho Kim thật đầy đủ.

Kim thường kể cho tôi nghe những điều mà anh chàng Vinh làm cho Kim, như: Đi học gặp trời mưa, "anh" Vinh thường cõng Kim qua những vũng nước. Những buổi trưa hè vắng vẻ, "anh" thường sang chơi cờ ca-rô, bắn bi... với Kim.

Thậm chí mỗi khi trời nổi cơn mưa giông, "anh" ấy chạy đến nhà bà nội cách đó không xa để nhặt những quả sấu chín, quả xoan rụng mong đồ để làm quà cho Kim, cũng như cho cả gia đình tôi.

Tôi thì mê những quả sấu ròn rột và xoan đỏ ngọt lịm ấy lắm! Lạ một cái là mỗi lần đi nhặt xoan, nhặt sấu đó về, gặp trời mưa ướt như chuột lột, Vinh về nhà đều bị mắng hay ăn đòn nữa. Vậy mà, lần nào như lần này, cứ "gió cả mưa giông" là nhà tôi có sấu, có xoan...

Nhà anh chị của Vinh bán "ve chai" tức là "thập cẩm chi giới"... đồ. Hễ khi nào có cái hộp xinh xinh, cái giá bút đẹp, Vinh lại đem đến cho Kim. Thường thì cậu em tôi lại trao lại cho tôi và bảo những món đó hợp với con gái hơn!

Vinh đối với gia đình tôi quả là một đứa trẻ ngoan, rất tốt với em tôi và rất... hào phóng đối với tôi.

Tôi còn nhớ cứ mỗi độ rằm tháng tám, máu "business" của tôi nổi lên. Tôi ngồi nặn những con giống rồi bày ra cửa bán cho vui. Con giống tôi nặn thì... chẳng giống 12 con giáp nào. Vậy mà cứ bày ra con nào hết con đó.

Về sau tôi mới khám phá ra rằng Vinh cho các em, các cháu mua sạch những đồ... giống má ấy.

Buổi tối trước ngày di cư vào Nam, Vinh gọi cậu em tôi ra tâm sự. Vinh dặn đi dặn lại Kim không được nói cho ai nghe, nhất là với tôi, kéo sợ tôi la.

Vinh kể rằng:

"Kim có biết vì ai mà bấy lâu nay, Vinh công Kim khi trời mưa, lúc hai đứa đi học không? Vì ai, mỗi trưa Vinh sang chơi với Kim không? Vì ai, mỗi cơn giông Vinh đi nhặt sấu, nhặt xoan để về bị đòn không? Vì ai, mà Vinh vét hết tiền để mua con giống nhà Kim không?"

Cậu em tôi ngây thơ trả lời:

"Vì Vinh thương Kim chứ gì?"

Vinh nghiêm trang nói:

"Không phải vì Kim đâu, mà vì chị Ngọc đấy... "

Không để Vinh nói hết lời, cậu em tôi đã nổi nóng:

"Thế hả, thế mà tôi cứ tưởng anh tốt với tôi chứ. Không ngờ lại ra thế! Nhất định tôi phải về mách cho chị tôi mới được. Thế nào chị ấy cũng mắng anh cho mà xem. Vì chị ấy cũng như gia đình tôi không thích chuyện con nít mà yêu đương bấy bạ này đâu."

Vinh gân cổ cãi:

"Có gì là bấy bạ đâu? Vinh hoàn toàn tôn trọng chị Ngọc mà. Cho đến bây giờ và mãi mãi sau này Vinh cũng không dám nói gì đâu. Sở dĩ ngày hôm nay Vinh nói chuyện này với Kim để nhờ

Kim một việc... và xin Kim tuyệt đối giữ bí mật cho "mối tình câm" này, đừng tiết lộ cho ai, ngay cả chị Ngọc".

Cậu em tôi tò mò hỏi:

"Vậy Vinh nhờ tôi chuyện gì?"

Vinh kể:

"Vinh có người anh lớn yêu bà chị dâu bây giờ lâu lắm rồi, từ khi còn đi kháng chiến chống Pháp lận. Trước khi đi xa, gia đình anh có tặng cho gia đình chị dâu Vinh ít quả xoan quả sấu và anh đã lén xin chị dâu Vinh ít hạt để mang trồng tại vườn nhà bà nội.

Sau khi trở về, anh và chị dâu Vinh đã kết hợp nên vợ nên chồng. Ngày nay anh chị đã có mấy đứa con gần bằng tuổi Vinh, và khu vườn nhà bà Nội đã có thêm mấy cây xoan, cây sấu làm chứng cho mối tình đó.

Vì thế, Vinh muốn nhờ Kim về nhà nói với chị Ngọc, sau khi ăn xong xoan sấu, đừng bỏ hạt đi mà cho Vinh xin về để trồng tại vườn sau nhà, giống như ngày xưa anh của Vinh đã trồng cây ở nhà bà nội vậy...

Mai đây gia đình Kim đi, Vinh ở lại, hy vọng trồng cây nhớ người... Biết đâu sau này Vinh chẳng được cái may mắn như anh của Vinh ... ?

Cậu em tôi ra về với cái "tâm tư u uất" đó. Kim chẳng thể giữ "bí mật" được lâu, bèn "bật mí" cho tôi hay ngay tối hôm đó.

Nghe xong, thay vì cảm động, một người con gái như tôi được "giáo dục kỹ lưỡng" về vấn đề yêu đương, nên cảm thấy quá là quá...bậy bạ, thiếu đạo đức và giáo dục. Tôi bắt cậu em tôi gọi Vinh đến ngay để nghe những điều mà tôi đã được răn đe từ thuở nhỏ.

Vinh tất tả đến, tưởng tôi có điều gì tâm sự. Vừa thấy mặt là tôi đã hắt những gáo nước lạnh vào mặt Vinh. Bao nhiêu điều ba mẹ tôi dạy dỗ về sự "tự do luyến ái", "trao đổi phải lòng nhau" qua mặt người lớn là "xấu hổ" thế nào, là "hư đốn" ra sao... tôi có dịp xô ra với Vinh bằng thích. Sau đó tôi còn "tàn nhẫn" hơn, nói với Vinh bằng giọng kẻ cả, đàn chị:

"Thôi nhé! Đẹp cái mối tình lảm cẩm này đi. Ở lại lo học hành tử tế, đừng mơ mộng hão huyền. Đẹp luôn cả cái màn hạt xoan, hạt sấu nữa. Đừng nghĩ đến "trồng cây chờ người" để rồi tương tư không học hành gì, làm cho cha mẹ khổ. Còn nữa, ngày mai chúng tôi đi, đừng có ra tiễn đưa gì hết nhé!"

Vinh lủi thủi ra về như một đứa trẻ bị đánh đòn nặng. Thế mà sáng sớm hôm sau khi gia đình chúng tôi lên xe hơi xuống Hải Phòng từ sáng tinh mơ, chúng tôi đã thấy Vinh đứng ở đầu đường, thật xa, nhìn theo...

Tuổi 13 của tôi như thế đó!

Không hẹn hò thơ thân, không chọn màu áo vàng, áo xanh hay áo tím.... để Nguyên Sa phải "mất công" làm thơ:

*Áo nàng vàng anh về yêu hoa cúc
Áo nàng xanh anh mến lá sân trường
Sợ thư tình chưa đủ nghĩa yêu đương
Anh thay mực cho vừa màu áo tím...*

Mãi sau này lớn lên và biết yêu, tôi mới cảm thấy tuổi 13 thơ ngây của mình mới thật "đanh đá" làm sao?

Thật đáng thương cho những chàng trai nào "lơ mơ" với các cô tuổi "chanh chua" ý quên... tuổi "chanh côm"... bởi vì rất dễ bị "thảm sầu" lắm đấy...

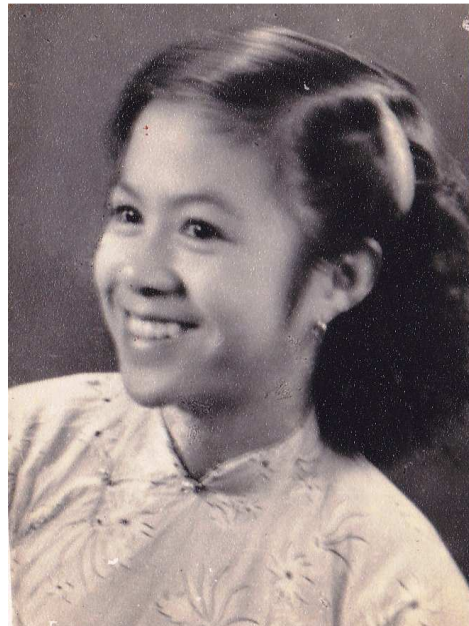
Tuy nhiên, đối với "chàng của tôi" lại khác. Chàng lớn hơn tôi 5 tuổi, nên đã tỏ ra khôn ngoan, lịch lãm hơn.

Chàng cũng làm thơ và đã kín đáo hỏi tôi:

*Nhớ buổi mới quen mưa dầm đất Bắc
Bến cảng Hải Phòng ngơ ngác người đi
Thuở ấy mười ba, cô bé nghĩ gì?
Tuổi mười tám, anh đã vào dâu biển*

Nhưng đó là chuyện sau này ở Hải Phòng, tôi sẽ kể tiếp...

Ngày nay, cứ mỗi lần nghe bài thơ "Tuổi Mười Ba" của Nguyên Sa, tôi không khỏi chợt nhớ tới những kỷ niệm xa xưa và mỉm cười băng quơ...

Ngọc Loan tuổi mười ba

Ngọc Loan và các chị lớn ở ngoài Bắc